

[Kofod-Svendsen]

nogle penge på arbejdsløshedsunderstøttelsen og overførselsindkomsterne og samtidig fik en vækst i samfundet, som vi kunne bruge til at få betalt noget af den alt, alt, alt for store gæld tilbage. Det er kunstgrebet, som alle kræfter må samles om. Andre anstrengelser med hensyn til løsning af økonomiske problemer må trænges tilbage til fordel for løsningen af dette problem.

Mit ideal ville være at holde lønnen på samme niveau gennem alle årene i 90'erne. Det ville virkelig være en national solidaritet.

Nu har vi op gennem 70'erne og 80'erne – især 70'erne – givet hinanden mere i løn, og vi har sat skatte- og afgiftstrykket i vejret, og ingen – eller i hvert fald kun de allerfærreste – har fået nogen glæde ud af det, mens landet som helhed har tabt på det – vi har fået disse store, store minustal.

Hvordan får vi så lagt det til rette, således at vi kan begynde at tænke så klogt i fællesskab? Her synes jeg, at vi som politikere og arbejdsmarkedets parter har en fælles opgave. Hvorfor er det urealistisk? Jeg er godt klar over, der bliver lidt lønjusteringer, men alligevel bør vi komme så tæt som overhovedet muligt på stort set en nulløsning. Og hvad der så kan gives, må vi give hinanden i form af skattelettelser, men vel at mærke skattelettelser, som naturligvis alle på en rimelig måde får glæde af. Det er efter min opfattelse hovedmedicinen.

Her må vi sætte alle de undersøgelser i gang, vi kan, for at finde ud af, hvordan vi bedst muligt får skruet en løbende skattelettelse sammen, så én gruppe ikke kan føle, at den bliver taber i forhold til en anden og vi kommer ind i et ræs efter at rage så meget til os som muligt under nogle overenskomstforhandlinger, hvor de, der vinder dét løb, gør nogle andre til tabere.

Er dette den overordnede målsætning, er jeg 100 pct. pragmatisk, 100 pct. udogmatisk, om det så er indkomstkatten, momsens eller afgifterne, man skal se på.

Det, der har slået mig, er, at regeringen så ensidigt i argumentationen har satset på at lette indkomstkatten. Jeg kan ikke se, det kan være i nogens interesse at have en høj marginalskat, men en gang imellem kan tvivl være noget ganske sundt. Jeg har i dag læst et par aviser, og jeg har set en en artikel på s. 9 i Berlingske Tidende med overskriften:

»Dansk Arbejdsgiverforening: Lav moms har mange fordele.« DA vil lige så gerne have lav moms som lavere personskatter. Momsen giver fordele i forhold til EF og overenskomster.«

Derefter synes jeg, at direktør Poul Erik Petersen kommer med nogle, hvad jeg netop vil kalde nuancerede betragtninger. Vi træder ikke selvsikkert frem og siger, at en sænkning af momsens er det eneste saliggørende; dér er vi mere vaklende i troen end regeringen. Hvis bare regeringen kunne komme lidt i tvivl om, hvorvidt det, man har lagt frem, er det eneste rigtige, og man også begyndte at overveje, om der kunne være nogen fordele ved at justere momsens netop for at få opfyldt den overordnede målsætning, så tror jeg faktisk, at det ville gavne både klimaet under de forhandlinger, vi skal have de næste par måneder, og den følgende udvikling. For jeg er overbevist om, at finansministeren har samme drøm som jeg, nemlig en så lav lønudvikling som overhovedet muligt for ad den vej at få de mange ledige hænder i arbejde, så vi sparer de mange passivt betalte penge og får dem sat over i en aktiv indsats.

Men hvad der er det bedste middel, står jeg lidt spørgende over for, men læser med interesse det, der udtales fra Dansk Arbejdsgiverforenings side. Det vil være min bøn, når vi skal til at drøfte skatteomlægninger, at vi virkelig fordomsfrit er parat til at lytte til hinanden, og ikke, at man på forhånd har truffet sin beslutning 100 pct., og at de andre simpelt hen skal overbevises. Lad os prøve i fællesskab at søge mod sandheden i denne sag, og sandheden må være at finde det instrument, som er bedst egnet til at bringe de mange ledige i arbejde.

Et andet instrument er efteruddannelse, videreuddannelse. Dér synes jeg også vi må vurdere, hvor meget vi får for netop at satse på den efteruddannelse, den videreuddannelse. Som det kan ses i finansloven, har vi et undervisningsministerium, et arbejdsministerium, et industriministerium og nogle flere steder, hvor uddannelse og beskæftigelse flyder lidt over i hinanden.

Derfor vil jeg spørge, om dette ikke er et af de områder, hvor man kunne lave lidt regelsanering. Det aner mig, når jeg sidder og studerer finansloven, at der her er lidt dobbeltadministration; der er nogle uddannelsessystemer ét sted, nogle et andet sted, og nogle steder er der